

Strach z umírání?

Už mnohokrát jsem stál u lůžka nemocných lidí, kteří procházeli posledním úsekem své pozemské pouti. Jejich život dohasínal... blížili se k bráně věčnosti. Anděl smrti ji pomalu otevíral. Před umírajícím se objevoval jiný svět. Někteří prožívali hodiny zápasu se smrtí s velkým neklidem, se strachem, co je potká za onou bránou... Četl jsem v jejich očích úzkostlivou otázku: Kam to vlastně jdu? Existuje vůbec posmrtný život? Jak vypadá? S kým se tam nahoře setkám? Uvidím své rodiče, bratry, sestry, své děti, přátele...? A uvidím Boha? Existuje vůbec Bůh?... A potom, odtamtud se ještě nikdo nevrátil... Mnozí lidé vyslovili tyto pochybnosti na sklonku svého života na nemocničním lůžku za miliony jiných, snad i za nás.

Jednou jsem navštívil staršího vážně nemocného muže. Mluvili jsme o všem... Odvážil jsem se jemně hovořit o jeho těžké nemoci. Tu s námahou povstal ze svého lůžka, byl rozčilen a krokem nejistým odešel do vedlejšího pokoje s tvrzením: "Vždyť já jsem zdravý - dejte mi pokoj se smrtí". Smrt v očích mnoha lidí se jeví jako strašidlo a proto se o ní raději ani nemluví. A tak u lůžka těžce nemocných se raději lže, jen aby se postižený nepolekal. O umírání většina lidí nechce ani slyšet a přece nikdo z nás se smrtí nevyhne. Je to důležitý malý kousek našeho života: krok na onen svět. Jak jej zvládnout? Nelze dát žádný návod. Lidský život můžeme přirovnat k symfonii. Každý člověk, muž i žena vytvářejí toto umělecké dílo až ke konečnému akordu. Zazní radostně a smírně? Nebude rozladěný? K líbeznému závěrečnému akordu pomáhá i ten, kdo nás na svět poslal. Naši rodiče nám dali život, udělali snad pro své děti to nejlepší, o čem byli sami přesvědčeni. Ale krásu a hodnotu života pomáhá vytvářet i Bůh. Jeho Slovo, které se stalo člověkem v Ježíši Kristu.

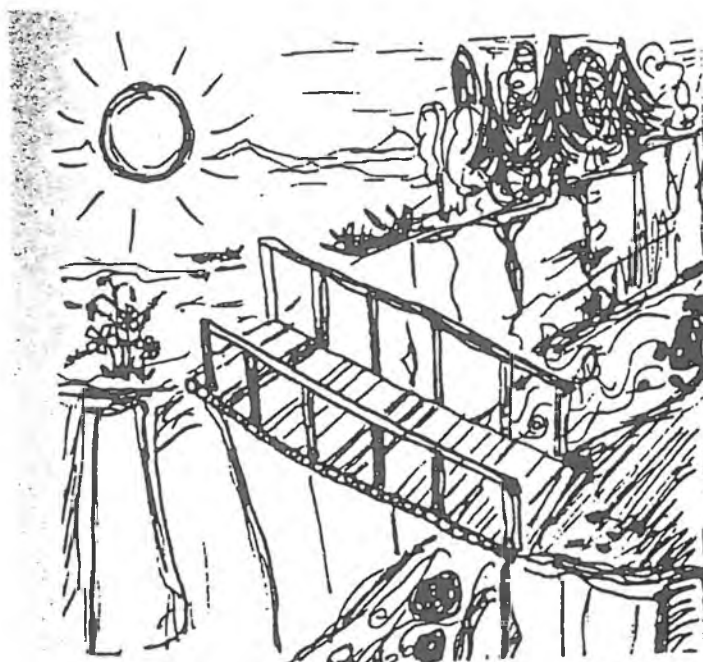
On se vrátil z království smrti k lidem jako vítěz nad smrtí. Proto též není pravda, tvrdí-li někdo: "... odtamtud se nikdo nevrátil". Božská osoba Ježíš se vrátil, aby zahnal veškeré strachy, které naplňují srdce lidské právě tenkrát, když s obavami a nejistotou má překročit práh věčnosti. Věčný život je starobylá křesťanská víra. Její stáří neruší nic na její pravdivosti a platnosti i v moderním věku na konci 2. tisíciletí.

Snad ne jeden z vás pokývne hlavou s povzdechem... ti věřící to mají přece jenom lehčí. Věří Nazaretskému. Vyznávají jeho Zmrtvýchvstání, mluví o novém životě na věčnosti. Ale ani věřící to nemají vůbec lehké!

Věřit v Boha - Pána nad životem a smrtí je krok do tmy. Vítězství spočívá v tom, že se do oné tmy odváží vkročit s důvěrou ve Slovo Boží, obsažené v Bibli.

Vírou ve slovo Boží se doladuje onen poslední akord života. Zmrtvýchvstalý Kristus přináší naplnění svého příslibu:

"Kdo ve mně věří, bude žít, i kdyby zemřel".

Anděla Janoušková

VŠE JSI MI ODPUSTIL

Vše jsi mi odpustil.
Je vybílen šarlat mých hříchů.
Kéž by byly v tvé paměti
tak dokonale zapomenuty,
jako jsou do mé vryty.
Kéž bys zapomněl
na každou mou zradu tak,
jako já na žádnou z nich
zapomenout nemohu.

Nezapomenutelné jsou pro mě vzpomínky na setkání s lidmi, kteří v nejvíce rozhodující situaci svého života se projevují takoví, jací jsou, bez jakékoli masky: Přes svoji naprostou ubohost podivuhodně snášejí to, že jsou všeho zbaveni - a před očima mají smrt.

Chtěl bych zde naznačit opravdové hrdinství těžce nemocného muže, k němuž mě před pár týdny sestřička zavolala. Sám vyslovil přání, že potřebuje kněze. Už nemůže polykat, nebude tedy moci přijmout Nejsvětější svátost.

Leží sám v pokoji pro tři, ještě mladý, ale vyzrálý životem plným bolesti i tím, jak mu v poslední době postupně ubývá sil. Nemůže již mluvit, protože mu před několika měsíci byl vyoperován hrtan, ale bylo to jen odsunutí jeho nezadržitelné smrti.

Když sestra opustila pokoj, můžeme se připravit na setkání s milosrdným a milujícím Bohem. Pacientovo vyznání hříchu probíhá naprosto beze slov. Zamýšlí se nad sebou a zavírá oči, aby se soustředil. Žádám ho, aby kývl hlavou, až bude zcela odevzdán do širokého náručí Božího. Nemoc se mu stala výzvou ke změně smýšlení, pozváním k setkání s odpouštějícím a spásu přinášejícím Bohem, aby tak ve víře přemohl svoji životní situaci plnou utrpení. Dlouho přemýšlí a jistě prosí z celého srdce za odpuštění, že konal zlo a opomenul dobro. Jeho pokáním za to je asi to, že přijímá své osobní ukřižování a v této chvíli k němu bez zahofklosti dává svůj souhlas. Musím v tomto tichu, kdy se děje to nejpodivuhodnější mezi nebem a zemí, myslet na tato slova: "Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět zachráněn" (Jan 3,16-17).

Nakonec na mě pohlédl, jeho rty se hýbou a pokývne. Smím tedy v Kristově plné moci prohlásit, že mu je jeho vina odpuštěna, a z pověření Církve říci: "Bůh, Otec veškerého milosrdenství, smrti a vzkříšením svého Syna smířil se sebou celý svět a na odpuštění hříchů dal svého Svatého Ducha, ať ti skrze tuto službu Církve odpustí hříchy a naplní tě pokojem. Uděluji ti rozřešení ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen."

Čtu z jeho očí hluboký pokoj, jaký náš svět dát nemůže, ale jaký je dán těm, kdo o něj s důvěrou prosí. A já jsem vděčný za to, že mohu do této lidské ubohosti - jako tak často u lůžka nemocného - ještě ohlašovat dobrou zvěst, která právě tolik obohacuje, je-li přijímána s důvěrou: "Když jste v takové těžké situaci, Ježíš vás nechce minout. Chce se zastavit u vašeho lůžka, posadit se k vám, vzít vás za ruku a říci: N., stal ses ve své těžké nemoci podobným mně, nenechám tě teď samotného, dobře vidím všechno tvé utrpení, tvoji strašlivou samotu a opuštěnost. Také ji znám a rozumím tvým steskům! Posiluji tě svou trvalou přítomností ve svátosti pomazání nemocných. Zvu tě, abys vzhlížel ke mně, k svému trpčícímu a zároveň oslavenému bratru Ježíšovi. Budeš-li mít důvěru, tento pohled tě bude posilovat".

Pozoruji, že pan N. hluboce touží po této příslibené blízkosti Páně, a začínám se modlit, je vidět, že pacient se v duchu modlí také. Společně prožíváme Kristovo zaslíbení: "Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich" (Mt 18,20).

Olejem nemocných mu dělám kříž na čele a na dlaních. Víra mu říká, že svátost pomazání nemocných také působí to, co vyjadřují slova: "Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha Svatého.

Amen. Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posílí. Amen." Oltářní svátost jako viaticum žel už nemůže přijmout, ale ještě přijímá požeňání na znamení Boží tajemné přítomnosti mezi námi lidmi.

Cítím, že pan N. potřebuje ještě moji lidskou přítomnost.

Přisednu na židli vedle jeho postele. Dívá se na mě, zase pohybuje rty, aby mi sdělil něco důležitého, ale přes jeho úsilí mu vůbec nerozumím. Mezitím vstoupila sestra a dostala nápad: odpoutává pacientovu pravici od infuzního přístroje a podává mu papír a propisku. Pan N. se s námahou trochu nadzvedl, narovnal si papír a pomalu, ale čitelně napsal: "Děkuji, Otče, teď je mi tak lehké!"

Uschoval jsem si tento papír a mám ho od té doby jako vzácnou relikvii nemocného spolubratra, který mi svým životem ukázal opravdové hrdinství.

Přetištěno z knihy "Dobré slovo u lůžka nemocných" Georg Stoff

22. listopadu ve 20 hod

XXV. KATEŘINSKÁ

v sále u kostela sv. Ulricha, Seuzacherstr. 1
Winterthur

Hudba: Vlček Antonín

Vstupné: 12,- sFr

Vstupenky lze objednat tel: 052-2225096 (Dr. Šrom)
052-2225350 (pí. Sýkorová)

Slavnost našich rodin s tancem. Jistě rádi pohostíte své přátele výrobky z vaší kuchyně. Nápoje v bufetu.

Tombola. Zveme vás na tento rodinný večer. Dary do tomboly přijmeme s radostí.

Bohoslužba ke cti **Krista Krále - začíná v 18.15 hod.**
v kapli naproti sálu, obětovaná za všechny naše krajan-
y. Po bohoslužbě zasvěcení našich rodin Nejsv. Srdci
Ježíšovu, Vykupiteli lidského pokolení.

Sál bude otevřen v 19.30 hod.

Upozornění: Výjezd z dálnice - Ohringen- Winterthur.

Láska - jediný důkaz Boha

Láska je těžká. Matka Tereza, velká řeholnice z Kalkuty, jednou řekla: "Láska začíná tam, kde bolí." To znamená: Začíná tam, kde druhý na sobě nemá už nic hodného lásky, kde ho nemůžeme vystát, kde někomu velice ublížil, kde nás zklamal či se stal dokonce naším nepřitelem, kde vyprchala náklonnost, kde by člověk nejraději utekl...

Láska je věrnost a především vědomí zodpovědnosti za člověka, kterého si vyvolil Bůh. Nenechá člověka, byť sebeodpudivějšího, padnout.

Tak smýšlí i dr. S. Je vedoucím lékařem ve známém lázeňském místě, velmi váženým. Jeho syn prodělal předporodní meningitidu (zánět mozkových blan) a není schopen navštěvovat školu. Otec se se svým dítětem nemůže "blýsknout", ale přece je má velmi rád. Pokud to jeho lékařská praxe dovolí, chodí se denně s chlapcem procházet po všech lázeňských zařízeních. Lidé "civí", ale otec zůstává věrný sám sobě: syn je syn, i když je slabomyslný. Někdy to otce stojí přemáhání. Ale dělá to!

Kirk Kilgour bojoval v mužstvu Ariccie v utkání odbijené série A. utrpěl těžkou nehodu, která způsobila nevléčitelné zranění páteře, a skončil na vozíku. Jeho drama se od prožitku zoufalství změnilo v nalezení hluboké víry v Boha, hovoří o tom v jedné své úvaze, která se stala známa.

*"Žádal jsem od Boha, abych byl silný,
a mohl realizovat grandiózní plány,
a on mě učinil slabým,
aby mě uchoval v pokoře.*

*Žádal jsem od Boha, aby mi dal zdraví,
a já podnikl něco velikého,*

a on mi dal bolest, abych jí lépe rozuměl.

*Žádal jsem ho o bohatství, abych měl všechno,
a on mě nechal chudým, abych nebyl sobcem.*

*Žádal jsem ho o moc, aby mě lidé potřebovali,
a on mi dal ponížení,
abych já potřeboval je.*

*Žádal jsem Boha o všechno, abych užil života,
a on mi nechal život,*

abych mohl být spokojen se vším.

Pane, neobržel jsem nic z toho,

oč jsem žádal,

*ale dals mi všechno, čeho mi bylo třeba,
a téměř proti mé vůli.*

Modlitby, které jsem neproněs, byly vyslyšeny,

*Bud' pochválen, můj Pane, mezi všemi lidmi
nevlastní nikdo víc, než mám já."*

Modlitba atleta, který dosáhl vrcholů slávy, nám ukazuje, že modlit se znamená nechat se proměňovat "Někým", kdo je větší než my.

NOVODOBÉ APOKRYFY

Josef Hes

Podobenství o laskavém slovakovi

(srov. Luk 10,30-37)

Na otázku "Kdo je můj kámoš?" vyprávěl Ježíš svým učastníkům přibližně toto podobenství:

"Kdesi na okraji Teplic se vracel cikán vpozdvečer domů. Náhle mu zastoupila cestu skupina skinů, řetězy a munčaky v rukou. Zbili ho, o všechno ho okradli a polomrtvého ho nechali ležet u cesty. Náhodou tudy projížděl jakýsi farář, ale při představě, že by se i on mohl setkat s bandou skinů, přidal plyn. Po chvíli měl tudy cestu také jakýsi laik, spěchající na jednání o zapojení laiků do pastorače, rozhlédl se kolem sebe, podíval se zděšeně na hodinky, a také on rychle přidal plyn.

Jako třetí se tam objevil také jeden slovak. Vidí ležet cikána na kraji cesty a říká si: "Volajaký Čehůň!" a zastavil auto, naložil do něj cikána a odvezl ho do nejbližší Zimmer frei, dal domácímu 50,-DM, aby se o něj do rána postaral. Za několik dní, když tudy opět projížděl, staval se opět u domácího, aby se přeptal, jestli není třeba ještě něco doplatit.

Posluchači mu na to řekli: "Což je to normální?" To byl přece blázen." Ježíš jim odpověděl: "To jste přesně vystihli. Oni totiž ti "normální" se sami zničí svou normálností. A ti, kteří jsou okolím považováni za naprosto blázny, mají již v mém království připravené místo."

*Jistě je naší povinností, abychom na sebe brali úlohu
milosrdného Samaritana pro všechny,
kteří zůstali ležet u cesty. Ale to je jen začátek.
Jednoho dne musíme pochopit,
že musí být změněna celá cesta do Jericha,
aby muži i ženy nebyli neustále přepadáváni a olupováni
Martin Luther King*

Tento malý oběžník Hlas misie se rodí v den, kdy papež Jan Pavel II. Začíná 20. rok svého pontifikátu. Na papežský stolec byl zvolen jistě též posobením Ducha sv., muž, o kterém budou psát jednou dějiny. Pro naši dobu na sklonku druhého tisíciletí byla to nejpovolanější osoba, aby vedla Církev v těžkých dobách. Je známé, že řada církevních osob čeká už na den, kdy ho Bůh povolá na věčnost. Zakouší kritiku snad více z centra Církve od svých vlastních synů, nežli od vnějších pozorovatelů... Je vážený v celém světě. Všimá si všech událostí ve světě., radostných i bolestných. Sám vyrůstal v době nacismu a komunismu. Poznal tvrdost těchto diktátorských režimů. Po jejich pádu (k zhroucení posledního sám přispěl ne zbraněmi, ale silou slova božího) - pochopil, co bude svět potřebovat k svému ozdravení. Otevřel Církev k dialogu, aniž by zradil základní teologické i morální zásady z Písma svatého. Proto též je považovaný za papeže tradicionalistu, od některých je nazývaný dokonce fundamentalista. Otevřel brány církve, ale ještě více zve: otevřte brány Bohu. To je největší potřeba pro moderního člověka, který Boha staví až na to poslední místo ve svém životě. Nepříznivé důsledky opuštění Boha zachytí snad jen ti moudří. Volá: otevřte své srdce k přijetí milosrdenství od Boha.

Papež se zasazuje o chudé národy za sociální spravedlnost, volá všechny bohaté národy: otevřte své "poklady" pro chudé - bez vaší velkodušnosti vůči chudým národům nebude pokoje a míru ve světě. Vyzývá k náboženské snášenlivosti, aniž by okrádal Církev o bohatství pravd. Jde ve šlépějích Kristových, který svým apoštolům řekl: Když mě pronásledují, i vás budou pronásledovat. Setkává se na svých apoštolských cestách s velkým přijetím i s láskou též u mladých, ale obvyčejně všude narazí i na nepřijetí. Nebojí se jako posel Boží zavítat i na nebezpečná a neklidná místa na naší zeměkouli. Jeho zdravotní stav je poznamenaný nemocemi i stářím, ale hlásá slovo Boží vhod i nevhod.

Matka Boží svého věrného ctitele chrání a provází, aby podle vůle Boží mohl všude volat lidi: Vraťte se ke Kristu - u něho je naše spása.

Podzimní tábor 1997

Určitá místa na naší zemi přirostou člověku k srdci. Údolí Casies v jižních Tyrolích se muselo zapsat hluboce do duše těch stovek dětí, které tam prožívaly prázdniny. Před dvaceti léty bych nikdy nemyslel, že právě ty děti těch dvacátých dob tam přivedou jednou své vlastní děti: To se stalo letos: 20 dětí - ve věkové hranici půl roku až osm roků. Nemyslete si, že jsem tam dělal chůvu a lital s plenkami... Bylo přítomno osm maminek a sedm tatínků, kteří všechno výtečně zvládli a připravili prvotřídní program pod vedením manželů Němečkových. Já sám jsem měl problém s hodnocením pořádku - jen jsem nikdy nevěděl, komu dávám body, zda mámě nebo tátovi... ale hlavní je, že vytvořili všichni radostný kolektiv plný úsměvů a poutavých her.

Ďáblova útěcha - stará křesťanská legenda:

Poté, co byl Syn Boží přibit na kříž a zemřel, odebral se přímo do pekla a osvobodil všechny hříšníky, kteří tam prožívali svá muka. A ďábel plakal a truchlil, neboť si myslel, že už pro peklo žádné hříšníky nezíská. I Bůh mu pravil: "Nebud' smutný, já ti pošlu všechny ty, kteří tak sebezjistě hříšníky zavrhuji. A než se vrátím, peklo se ti znovu naplní."

A Z B
8004 Zürich

Postreout:

Tschechische kath. Mission
Brauerstr. 99, 8004 Zürich

Pravidelné české bohoslužby

Zürich: každou neděli v 19 hod. v kryptě kostela Božského Srdce. Aemlerstr. 49

Winterthur: každou sobotu v 18.15 hod. u kostela Sv. Ulricha Seuzacherstr. 1

Rüti-Tann: každou první neděli v měsíci v 9.15 hod. v kapli vedle katolického kostela

Berr: každou 2. neděli v měsíci v 9 hod. v kryptě u kostela Bratra Klause.

Segantunistr.26

Aarau: každou 3. neděli v měsíci v 10 hod. v sále pod kostelem sv. Petra a Pavla

Luzern: každou 4. neděli v měsíci v 10 hod. v kapli kostela sv. Karla u Karlsbrücke

Každý čtvrtek SPOLEČENSTVÍ MODLITBY. V 19.45 mše svatá, po ní modlitba růžence v kostele sv. Jana Boska - Feldstr. 109. Zürich.

První pátek v měsíci mše sv. v kapli kostela Božského Srdce, v 19.30 Aemlerstr. 49, Zürich

Listopad...

1. listopad - SLAVNOST VŠECH SVATÝCH - sobota

Winterthur - 18.15 hod.

Slavíme společnou bohoslužbu s místní farností. Je obětována za všechny naše zemřelé.

2. listopad - neděle - bohoslužby za naše zemřelé

Rueti-Tann v 9.15 hod

Curych v 19 hod

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu je možno získat plnomocné odpustky pro duše v očistci.

Podmínky: svatá zpověď, svaté přijímání, modlitba na úmysl Svatého Otce, návštěva kostela a při ní se pomodlit Otče náš a Věřím v Boha.

Od 1. - 8. listopadu je možno získat denně tyto odpustky při návštěvě hřbitova a tam jakákoliv modlitba za zemřelé.

13. listopadu - svátek svatě Anežky České.

17. - 21. 11. - jsem mimo Švýcarsko - shromáždění Velehrad v Římě

23. listopadu - slavnost Ježíše Krista Krále

30. listopadu - první neděle adventní

8. prosince - slavnost **Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu**

8. - 12. prosince jsem mimo Švýcarsko. Oslavy 70. let salesiánského díla v Čechách.

MISIE

Jahrgang XXV

Nr. 6

Katholische Mission für Tschechen, ☎ 01/241 50 25

P. Josef Šimčík, Brauerstr. 99 ; 8004 Zürich

Offset Holend AG - Hardturmstr. 82 ; 8005 Zürich

Abo: 7.- sFr. Jährlich: 7X

30. listopadu slaví Cirkev začátek adventu.

Je to doba čekání a bdění. Jako křesťané čekáme na příchod Boha k nám lidem.

Historický příchod Boží je už za námi takřka 2000 roků v osobě a narození Ježíše Krista v Betlémě. Ale i dnes se můžeme neustále setkávat s Bohem v naslouchání jeho slovům, v

přijímání svátostí - ve všech je Kristus přítomen, Boha požíváme i v našich bližních. Ale rozhodující bude příchod Boha na konci všech věků a to stojí též před námi - nevíme kdy.

Příprava na oslavu narození Ježíše o vánocích má být připravou na to poslední setkání s Kristem, našim Vykupitelem.

V měsíci prosinci se konají bohoslužby podle obvyklého pořádku.

Všude budeme slavit alespoň jednu adventní neděli.

Mikulášská besídka ve Winterthuru se nekoná. Aby vaše děti nepřišly zkrátka, připravujeme ryze vánoční besídku. Ta vaše děti i vás rodiče zajisté mohou oslovit.

14. prosince - 3. neděle adventní - Vánoční besídka v aule italské misie v

Curychu, Feldstr. 109. **Začátek v 15 hodin**

Podrobné informace obdržíte, abyste mohli brát účast na vzájemném pohoštění.

Bude ale třeba se na tuto oslavu přihlásit na tel. : 01-9373347 - Němeček Mirjám